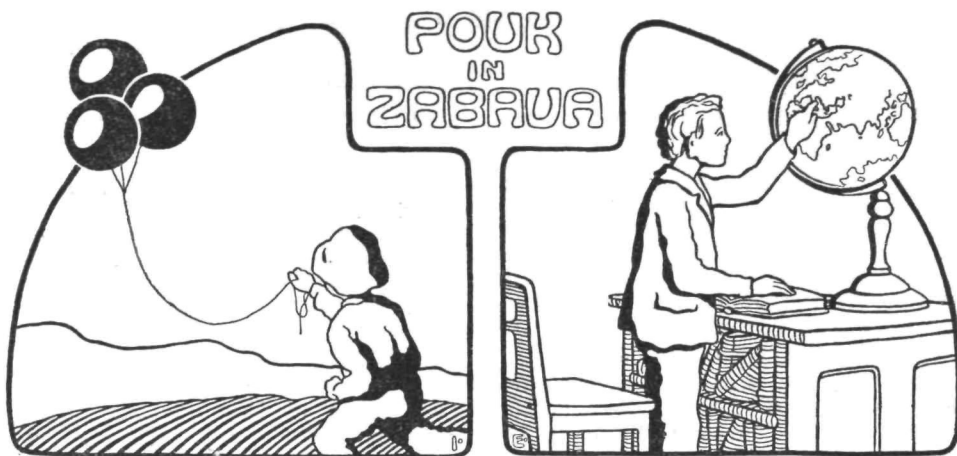

Besedna uganka.

Priobčil Fr. Rojec.

*Zapuščena, osamela
mesece je v kotu ždela;
zunaj bilo je lepó,
mislil nihče ni na njo.*

*Solnce gorko je sijalo,
s cvetjem zemljico nastlalo;
še ponoči sladki sen
vabil je otroke ven.*

*Prišla pa je pusta zima,
svet veselja zunaj nima;
sneg pokriva goro, plan,
mraz je silnejši vsak dan.*

*Dobra topla je opanka,
a še boljša stara znanka,
ki pozabljena od vseh
bila je v poletnih dneh!*

*Oj, kako ta tetka mila
vsem se brž je priljubila:
mladi, stari k njej hité
in se stiskajo krog nje!*

*Njena razorana lica
boža roka in ročica,
k njej rad bliža se vsakdó,
le pri njej je zdaj lepó!*

*Ona pa v ljubezni vroči
teh čestilcev nič ne loči,
dobra je enako vsem;
vsi poznate jo, to vem.*

*In zatorej nje imena
ne pove ta pesem njena;
sámi uganite ga,
saj ste vedrega duhá!*

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev zastavice v podobah v prvi številki.

Naša prva mati je bila Eva.

Prav so jo rešili: Tilka in Božena Jelenec v Kandiji pri Rudolfovem; Milena Reichova v Ljubljani; Andrej pl. Grasselli, učenec II. razr. v Ljubljani; Nikolaja pl. Grassellijeva, učenka IV. razreda v Ljubljani; Vlasta Rajšpova, učenka IV. razreda 1. oddelka na Hardeku pri Ormožu; Boris Valenčič, učenec IV. razr. v Kranju; Živko Šumer, učenec V. razr. v Škofji Loki; Stanko Skok, učenec v Domžalah.

Umetnik pri cesarju.

Kakor poročajo z Dunaja, je cesar sprejel kiparja Josipa Kassina, ki je pokazal vladarju voščeno medaljo, ki predstavlja malo Rozino Henochovo, ki je bila, kakor smo to povedali v 12. številki lanskega letnika, pri svojem samaritan-skem delu ranjena v Ravi-Ruski. Načrt je vladarju izredno ugajal. Cesar, ki je videti izvrstnega zdravja, je kiparju ope-tovano izrazil svoje priznanje.

Otroško pojmovanje vojne.

Ima sicer tudi otroški drobiž svoje trp-ljenje zaradi vojne, vendar pa ne občuti gor-ja vojne tako kakor odrasli. Otrok si z igro preganja žalost in otrok more govoriti in iz-praševati, kar hoče, nihče mu ne more in mu ne sme škoditi v zlo njegovih besed. Za kar pa moramo najbolj zavidati deco, je pač nje neomajno trdno upanje. Ne dobite otroka, ki ne bi bil trdno prepričan, da se mu oče ali brat popolnoma gotovo vrne iz vojne. V sledečem naj podamo nekoliko sličič iz otroškega življenja, ki so jih priobčili razni li-sti. — Otroci gredo iz šole in se menijo o hrabrosti svojih očetov. Pa pravi eden: »O, moj ata se ne boji nič. Ima daljšo puško kakor gospod Kandler (občinski gozdar).« — »Ah, kaj,« mu odgovarja drug paglavec, »kaj puška! Moj ata ima kanon in če z njim ustrelji, se vsak zvali na zemljo.« — Prvi odgovarja nato nekako sam zase: »Jaz bi že ušel.« — »Jaz pa ne!« pravi nato drugi odločno. — »Ti seveda, pa ti bi tudi ne ušel. Moj ata te je ujel, ko si kradel hruške, in zna bolje teči nego ti, pa bi te ujel.« — Ko malega Francka silijo tovariši, da bi se šel igrat »vojno«, noče niti slišati o tem. Misli namreč, da so zdravniki tisti, ki napravlja-jo ranjencem bolečine. »Izdrli bi mi zob,« pravi in noče v »vojno«. Ves drugačen pa je Pavel. On bi pa na vsak način rad v voi-no. »Vzel bi sabljo, kakor jo ima Kozel (občinski stražnik), in če bi me vlekli v šo-lo, bi vse posekal.« — Ivanov oče je odšel v vojno bogvekam. Ivan pa je vzel očetovo čepico, jo položil na klop pri vratih, in ni-hče je ne sme premakniti ali deti kam dru-gam. Zakaj oče pride iz vojne, lahko hitro najde čepico in si jo toplo natakne na glavo. Pod pečjo pa čakajo očetove copate. Tudi te pridejo prav: Ko pride oče, zdrkne vanje s premrlimi nogami, oh, kako si lepo ogreje premražene noge! — Šolski otroci na Du-naju so poslali božične darove vojakom. Učitelji so jim dovolili, da so zavojem sme-li priložiti tudi pozdrave v kratkih besedah. Bilo je zanimivo čitati, kar so napisali otroci. Med drugimi sporočili je bilo čitati: »Glejte, vojaki, da bo kmalu mir.« Drugie pa: »Naj vam dobro tekne, gospod vojak!« Neka devetletna punčka pa je napisala: »Malo, toda iz srca, moj oče je tudi v vojni.«

Oče in sin — padla kot junaka.

Ko je izbruhnila vojna, je odšel na bojišče tudi stotnik generalnega štaba Willy Reimer. Njegov oče, 65letni umi-rovljeni ritmojster istega imena, ki se je bil boril že v Šlezvigu in pri Kraljevem Gradcu, je smatral za potrebno, da ne sme ostati doma. Priglasil se je pristo-voljno ter odšel na ruska bojišča. Usoda je hotela, da sta se sivolasi oče in mladi, krepki sin udeležila iste bitke in da sta padla oba istega dne. Oba junaka krije sedaj ruska zemlja...

Na straži!